

desse, need olivad tühjad; rohi tärkas nende sees ja hilised õied, nagu oleksivad need nende tarwis tehtud. Ja warblased asustivad nendesse elama.

„Piip! Kuhu pererahwas kadunud? Nemad ei suuda wist wilut õhku kannatada, kui see neile natuke filmi puhub, ja on meie maalt ära läinud. Pead teed!“

Ja kollasemaks ja kollasemaks läksivad lehed; metsas langes leht lehe järel. Sügise-tuuled lohasivad. Wiimane leikuse-aeg oli kätte tulnud. Ja kollasete lehtede peal maas oli aasta-walitseja kaasa ja waatas pehme filmiga hiilgawate tähtede poole, ja tema mees seisis tema kõrwas. Tuule-hoog keerutas lehta äles — need langesivad maha, siis oli tema kodunud. Aga üks liblakas, wiimane sel aastal, lendas läbi külma õhu.

Ja niisked udud tuliwad, jeatawad tuuled ja pikkad pimedad ööd. Aasta-walitseja seisis seal lumi-walgete juulsetega, aga seda tema ei teadnud, pidas seda lumeks; mis pilwetest langes. Õhule lume-lord heitis ennast üle nurme.

Ja kiriku-kellad lolasivad — Jõulu-pühadeks.

„Sündimise-kellad lolasivad.“ ütles aasta-walitseja. „Pea-sünnis noor walitseja-paar; mina jaan rahu, nagu minu kaasa. Rahu seal hiilgawa tähe peal!“

Ja rohelistes kuusitus, kus lumi maad kattis,

seal seisis Jõulu-ingel ja õnnistas neid puid, mis pühadeks pidiwad tarwitatud saama.

„Rõõm tubades ja rõõm roheliste oksade all!“ ütles wana aasta-walitseja. Nädalid olivad teda lumi-walgets teinud. „Rahu-aeg jõuab, aasta noor-paar saab krooni ja walitjuse-kepi!“

„Wõimus on siiski sinu!“ hüüdis Jõulu-ingel. „Wõimus, aga mitte rahu. Lase lund ennast heita soojendamiseks noore orase peale. Õpi kannatama, kui loodus ennast teise alla heidab, eht sina küll walitseja oled. Õpi iseennast unustama ja siiski elama! Sinu aeg tuleb, kui lewade tuleb.“

„Milla tuleb lewade?“ küsis talwe.

„Rewade tuleb, kui kurg tuleb!“

Ja walge juulsetega ja lumi-walge habemega talwe istus mäel, lume-hange peal, wana ja paenutatud, aga tugew, nagu talwe-tuuled, nagu jea wägi, ja wahtis lõune poole, nagu endine talwe enne teda. Jea paukus, lumi kärises; läikivate järwede peal jookseti liu-singadega, kaarnab ja waresed paisstiwad walge lume peal, tuule-lehku ei olnud kuulda. Ja waihes õhus piigistas talwe omad käed kolkku, ja wete peal laswis jea küünra paksosets.

Siis tuliwad warblased linnast ja küsistwad: „Kes on see wana mees seal mäel?“ Ja kaarn